

43. Az örök életre szökellő vízforrás

(Jn 4, 14)

A 83. számú éneket imádkozzuk:

*Mint a szarvas ér vizéhez, lelkem Hozzád, égi Lény,
Úgy sóhajt, úgy szomjaz, éhez, vajh elérlek egykor én?
Bús hívednek bánat árja éjjel-nappal étke lett,
Mert az álnok azt kiáltja: el nem érlek Tégedet.*

Legutóbb a vizet úgy használtuk segédeszköznek, mint ami rajtunk kívül van, amit egy fazékban is melegíthet a háziasszony. A Szentírás azonban úgy is beszél a vízről, hogy az a szomjunk oltásának eszköze. Amíg megpróbáljuk összeszedni magunkat az elcsendesedésünkhöz, vegyük számba a mai napi szomjúságainkat! Mikor kellett innunk? A testi szomjúságunk majd a lelkünk szomjúsága által fog segíteni az összeszedettségre. Próbáljunk visszaemlékezni arra, hogy mikor esett a legjobban a víz.

I. Mi után, ki után szomjazik a lelkünk?

Most indítsuk fel a lelkünk szomjúságát: mi után szomjazik a lelkünk? Imánkban idehozhatjuk az Úr elé a konkrét, kívánatos céljainkat. Amikor megéljük, hogy az Úr elé vittük a vágyunkat valamivel kapcsolatban, akkor fogalmazzuk meg azt is, hogy ki után vágyódik a szívünk! **Amikor lelkünk vágya Istenre irányul, akkor megszületik bennünk az összeszedettség!** Ez a ráirányulás azt eredményezi, hogy már nem gondolunk más dolgokra. Bevillanhat az is, hogy **Isten is vágyódik utánunk**, szomjazik arra, hogy velünk legyen!

Imánknak, vagyis az Istennel való kapcsolatunknak mindig objektív, szilárd alapot ad a Szentírás. Merítsünk most is egy gondolatot Izajástól: *Ti, szomjazók, gyertek a vizekre mind, és bár nincsen pénzetek, siessetek ide!* (Iz 55, 1).

1. Amikor az Ószövetség idején rettenetes nyomorúság volt, még a vízért is fizetni kellett (vö. Siral 5, 4). Ma is takarékoskodnunk kell a vízzel, hogy kevesebb legyen a háztartásunk vízdíja. Ilyen tapasztalatokkal a hátunk mögött nagyon tudjuk értékelni Isten ingyenes hívását, kegyelmi ajándékát: *Ti, szomjazók, gyertek a vizekre mind, és bár nincsen pénzetek, siessetek ide!* Hát siessünk! Hassa meg a szomjazó lelkünket Isten nagystílú, ajándékozó szeretete! Nemcsak vizet akar adni, hanem nemesebb italt: bort és tejet is.

2. Az első pünkösd alkalmával azt beszélték, hogy az apostolok *teleítették magukat édes borral* (ApCsel 2, 13), pedig a Szentlélek töltötte be őket. Izajás prófétánál azt mondta az Úr: *Vegyetek pénz nélkül bort és tejet!* (Iz 55, 1). Ebben a szövegben is **a bor** jelezheti számunkra a Szentlélek megrészgítő, szívet boldogító hatását, tevékenységét. **Isten kész arra, hogy a Szentlelkét beleáraszsa a szívünkbe.** Azért teszi ezt, mert **Isten gyermekei vagyunk!** Persze, hogy készek vagyunk befogadni!

3. Ez sejlik fel **a tej** hasonlatban is. A tej a gyermekek itala, tápláló energiája; életet bontakoztató, nagyszerű anyag. Isten ilyen gyengéd, **anyai szeretettel akar nekünk életet ajándékozni.** Persze, hogy Reá irányulunk!

II. Isten után szomjazik a lelkünk!

A kinyilatkoztató Isten azonban nemcsak a vizet, a bort és a tejet használja a szomjúságunk csillapítására, hanem azt is világosan megmondja, hogy maga Isten az, aki után szomjazik a lélek: *Mint a szarvas sóvárog a forrásvízre, úgy áhít a lelkem Téged, Istenem* (Zsolt 41, 1). Ez az „áhít” ige egy nagyon gyengéd moccanás kifejezése. Ebből ered az áhítat főnév is. **Az emberben megszületik a vágyódás a jelenlevő Istennel való találkozásra, és Isten betölti a szívét.** Ez az

áhitat öröme. Hagyom, hogy Isten teljesítse azt, amit a szívem áhit. **Önmagával csillapítja lelkem szomját.**

Amikor az ember nagyon szomjas, nem elégszik meg egy-két korty vízzel, hanem akár egy egész pohárral is megiszik. Szinte abba se akarja hagyni az ivást. Ilyen telhetetlen vágygal szabad igényelnem magát Istent is, hogy csillapítsa lelkem szomját. A zsoltaos is ilyen telhetetlenséggel folytatja: *Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után. Mikor mehetek, hogy meglássam az arcát?* (Zsolt 41, 2).

1. Az Isten utáni szomjam **egy újabb vágyat** ébreszt bennem. Nem elégséges csupán távolról gondolnom az én éltető forrásomra, Istenre! **Mikor mehetek, hogy a szent templomában meglássam arcát, és betöltsön önmagával?** Jó figyelni erre az imatechnikára: ha van bennem **egy csöpp vágy**, Isten utáni szomjúság, akkor az még erősebb vágyat, szomjúságot eredményez!

Ahogy a gyermek újra meg újra megkeresi édesanyja keblét, úgy szítsam én is egyre jobban vágyamat az én Istenem, Atyám után! **Vele akar betöltődni a lelkem!** „Még!” „Még!” Gyermeki egyszerűséggel mondjam ezt az imaszót, ahogy a kicsi is még csak ennyit tud mondani az anyjának: „Még!” Az anyja megérti. Az édes Mennyei Atyám is megért engem. Szívem teljes intenzitásával, vágyódásával mondjam: „Még!” „Még!”

2. Most az ószövetségi Szentírás után nézzük az újszövetségi Szentírást: hogyan ad Jézus tanítást a vízről? Jákob kútjánál ezt mondja az asszonynak: *„Ha ismernéd Isten ajándékát...”* (Jn 4, 10). Érintse meg szívemet ez a jézusi szó! Rám is vonatkozik. Ha én is még jobban ismerhetném Jézus ajándékát! De jó lenne nekünk, hogy akikért én is eljöttem a kútra, azoknak vizet vigyek haza! *Ha ismernéd Isten ajándékát!* Érezem meg ebben a jézusi mondatban a sürgetést! „Alig várom, hogy megismerj!” Ő is akarja, én is. Az Úr folytatja: *„Ha tudnád, ki mondja: ‚Adj innom’, inkább te kérnéd, és ő élő vizet adna neked”* (Jn 4, 10).

„Jézusom, én már tudom, hogy Te ki vagy: *Uram, az élő Isten Fia*, aki szívesen *könyörül rajtam*, aki *irgalmazol nekem*. Most én kérlek, add nekem az örök élet vizét!” Jézus ugyanis világosan megmondja, hogy a víz, amelyet Ő ad, az *az örök életre szökellő vízforrás* lesz bennem is. **Vágyódom arra, hogy felbuzogjon lelkemben ez az élő vízforrás**, az örök élet lüktetése, Isten lüktető szeretete!

3. Mint ahogy a kis Bernadett a lourdes-i barlangban a Szűzanya kérésére elkaparta a földet, én is úgy próbáljak elhárítani minden akadályt, hogy felbuzoghasson már ez a Víz! Ha végre tudom, hogy Isten szeretete itt lüktet bennem, akkor örvendezzen a szívem! Már nem is kell azt mondani: „Még!”, mert a Forrás utat tör a lelkembe! Csodálkozva állapíthatom meg, hogy buzog bennem a szeretet! Szinte magam sem tudom, hogy honnan és hogyan! Csak azt tudom, hogy Isten szeretete egyre jobban betölt!

4. Ha még nem érzem, ha még „nem tudom”, hogy felfakadt bennem Isten szeretetének a forrása, akkor előre örülök azért, mert egyszer fel fog fakadni bennem, amint az Úr megígérte! **Ő az örök életre szökellő vizet bennem is fel akarja fakasztani!** Már előre örvendezek ennek a jövőben bekövetkező szeretetnek!

III. Isten szeretete rajtam keresztül is árad a világba!

A víz **hosszú utat tesz meg** a föld alatt a forrás nyílásának eléréséig. Ugyanígy tudnom kell, hogy már a világ teremtése előtt elindult felém ez az áradó szeretet. Tudhatom, hogy a világ teremtése óta az anyagban megfoghatom, megtapasztalhatom Isten szeretetét, jóságát. Jubileumi örömmel konstataljam, hogy kétezer évvel ezelőtt Jézus szívének a forrásából indult el ez a szeretet, amely most hozzám is eljutott, vagy el fog jutni akkor és úgy, amikor és ahogy Ő akarja! De tudnom kell: **már elindult felém a kegyelem áradata!**

1. Gyermekkoromban kiránduló társainkkal volt egy nagy kívánságunk: egy forrás felfedezése. Az egyik alkalommal a Mecsekben rá is bukkantunk egy kiépítetlen forrásra. Elhordtuk a víz útjában levő köveket és földet, megástuk a vízelvezető árkot; egyszóval kiépítettük a forrást, hogy vizet adjon az utánunk jövőeknek is. Ilyen a lelkünk világa is. Nem elégséges az, hogy biztosítjuk a kegyelem szabad áradását a mi szívünkbe, hanem **az ott felfakadt forrást mások felé**

is kell irányítanunk!

2. Jézus mondta: *Aki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!* De tovább bontakoztatta ezt a gondolatot: *Aki hisz bennem, annak a szívéből az Írás szava szerint az élő víz forrása fakadnak. Ezt a Szentlélekről mondta, amelyben a benne hívőknek kellett részesülnie (Jn 7, 37-39).* Olyan jó ez a kinyilatkoztatás! Isten megmondja, kitárja, feltárja előttem üzenete értelmét. Most már tudom, hogy ki után szomjazott a lelkem!

3. Amikor gyermektársaimmal a Mecsekben felfedeztük az ismeretlen forrást, a „Boldog Özséb-forrás” nevet adtuk neki. A lelkünkben felfakadó forrás nevét már ismerjük: Szentlélek! Higgyük, hogy hajlandó betölteni bennünket! Engedjük, hogy egyre jobban betöltsön: **Lélek a lélekben**, Isten Lelke mibennünk s mi pedig Isten Lelkében. Így töltődik be lelkünk Istennel, így lesz **lelkünk Isten forrása mások számára is**.

4. Istennek ez az önmagát ajándékozó, örök életre szökellő vízforrása nemcsak a földi életünkre érvényes! A Jelenések könyvéből tudjuk: *A trónon ülő Isten közöttünk lakik. Nap nem égeti őket, sem másfajta forráság. A trón közepén álló Bárány legelteti, és az élő vizek forrásához tereli őket (Jel 7, 15-17).* Lelkünk örökre részesedik Isten Lelkéből. Valahányszor fel tudjuk szítani ezt a vágyat, szomjat az élő Isten után, akkor már egy kicsit a mennyei életet ízlelgetjük. A mi jó Pásztorunk, Jézus már terelget bennünket az élő vizek forrásához.

5. A Jelenések könyvében a tanítás folytatódik: *Én a szomjazóknak ingyen adok az élő vizek forrásából (Jel 21, 6).* Kegyelem, ingyenes kegyelem: Istenből részesülhetünk! **Minden kegyelem!**

6. A Jelenések könyve később már nemcsak forrásról, hanem folyóról is beszél: *Azután megmutatta nekem az élő vizek folyóját, amely kristálytisztán fakadt Isten és a Bárány trónjából. Az utca közepén és a folyó mindkét partján az élet fáit álltak. ... Isten és a Bárány trónja áll majd ott, és a szolgálói hódolnak neki. Látni fogják arcát, és homlokukon hordják a nevét. Nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak lámpafényre vagy napvilágra. Az Úristen ragyog rájuk. És uralkodni fognak örökkön-örökké! (Jel 22, 1-5).* Mint valami nagy folyam, olyan **méltóságteljes, hatalmas erővel tölt be bennünket Isten szeretete!**

7. Valahányszor a Dunát, ezt a hatalmas, hömpölygő erőt nézzük, Isten hatalmas, áradó, örök életre szökellő folyama, **szüntelen áradása** jusson az eszünkbe, még inkább a szívünkbe! Nem véletlenül mondja Szent Pál: *Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a nekünk ajándékozott Szentlélek által (Róm 5, 5).* Árad a kegyelem!

8. Ez nem olyan, mint a megvadult folyam, hogy gátat kellene szabni neki, és hatalmas energiát igényelne a megfékezése. Engedhetjük **szabadon áramolni**, mert ahova csak eljut, ott élet fakad. Itt inkább arra kell vágyakoznunk, hogy **Istennek ez a hatalmas szeretetáradása elmossa a gátakat**, az elválasztó falakat! Ne legyen a lelkemben egy kis zug sem, ahova ne áradna be az Ő szeretete! Vagyis fenntartás nélkül, **teljes önátadással legyek Isten szeretete iránt!** Ha Ő egészen nekem ajándékozta magát, lehetek-e én szűkmarkú, szűkkeblű, hogy csak fenntartásokkal adok valamicskét magamból?

9. A források kialakításánál egy kis kövedret, mélyedést szoktak építeni. A forrás csövéből vékonyan csergedező víz ebben gyűlik össze. Meríteni is lehet ebből. Ha megtelik, túlfolyik rajta a víz, csörgedezik tovább.

Amikor engedem, hogy az Úr maradéktalanul betöltsön, akkor az én lelkem is megélheti ezt a túlaradó szeretetet: **Isten szeretete rajtam keresztül is árad ebbe a világba!** Már nemcsak én élek ebből az éltető vízből, hanem ahová rajtam keresztül eljut, ott mások is élnek általa! Itt szabad részrehajlónak lennem. **Az Úr elé tárhatom, hogy ki felé szeretném irányítani a kegyelem áradását.** Ez a szentek közbenjárásának stílusa.

A Szűzanya is tudja, hogy kinek van szüksége az ő anyai pártfogására. Anyai szeretettel elébe megy a rászoruló gyermekének. Ez olyan irányulás, amelyet az Úristen szívesen figyelembe vesz.

10. **Minél tisztább a szívem, minél jobban betöltött az Úr a szeretetével, annál hatékonyabb a közbenjáró, kérő imám!** Mások lelke is megtelik kegyelemmel, maguk sem tudják, hogy hogyan. Azután majd a testvéreim szívén is túlcsordul a kegyelem mások felé. Egyszer csak megélhetem:

– a forrás vize és az Óceán vize találkozik, eggyé válnak,
– a forrás vize oda tér haza, ahonnét származik: ahová mindig is vágyakozott, ahová egész élete folyamán törekedett.

Egyetlen áramlás köt össze forrást és Óceánt, és közte mindenkit, egyetlen lüktetés az egész univerzum, amely sóvárogva várja Isten gyermekeinek a dicsőségét, felszabadulását a mulandóság köteléke alól! (vö. Róm 8, 19).

Ó, mennyire érdemes vágyódní az élő vizek forrása után, az élő Isten után! Mert Ő be tud tölteni önmagával, és vágyódásom gyümölcseként ingyenes ajándék gyanánt megélhetem: **Isten otthon van nálam, én meg otthon vagyok Istennél. Ő énbennem, én Őbenne** (Jn 6, 56), ahogy Jézus ígérte.

Befejezésül lassan, meg-megállva énekeljük a Jézus-imát:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!